

EGYENLŐ BÁNÁSMÓD HATÓSÁG
Elnök

Ügyiratszám: EBH/545/13/2013.

Az Egyenlő Bánásmód Hatóság (1013 Budapest, Krisztina krt. 39/B., a továbbiakban: hatóság) a kérelmező kérelmére az **eljárás alá vonttal** szemben a fenti ügyszámon folytatott eljárás során – tárgyalás mellőzésével – az alábbi

HATÁROZATOT

hozta.

A hatóság megállapítja, hogy az eljárás alá vont azáltal, hogy 2013. május 25-én az általa üzemeltetett szórakozóhelyre kérelmező belépését – a férfi nemhez tartozása miatt – 1000 Ft értékű italkupon megvásárlásához kötötte, míg a nők ezen feltétel teljesítése nélkül léphettek be, a kérelmezővel szemben megsértette az egyenlő bánásmód követelményét, és közvetlen hátrányos megkülönböztetést valósított meg.

A hatóság az eljárás alá vontnak megtiltja a jogsértő magatartás jövőbeni tanúsítását, és kötelezi, hogy a jelen határozat jogerőre emelkedésétől számított 30 napon belül alakítson ki a férfiakra és a nőkre egységesen vonatkozó belépési feltételeket.

A határozat ellen a közigazgatási eljárás keretében fellebbezésnek helye nincs.

A határozat felülvizsgálatát a kézbesítéstől számított 30 napon belül a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnak címzett, de az Egyenlő Bánásmód Hatóságnál három példányban, írásban benyújtandó keresettel lehet kérni. A bíróságtól tárgyalás tartása kérhető.

Az eljárással kapcsolatban költség nem merült fel.

INDOKOLÁS

Kérelmező 2013. június 13-án fordult a hatósághoz azzal a panasszal, hogy 2013. május 25-én hajnali 1 óra tájban az eljárás alá vont által üzemeltetett szórakozóhelyre férfiként 1000 Ft értékű levásárolható belépőjegy ellenében léphetett csak be, ugyanakkor a társaságában lévő nők számára a belépés ingyenes volt. Kérelmező a sérelem megtörténtének bizonyítására két tanút jelölt meg, illetve utalt arra, hogy a szórakozóhely az interneten fellelhető közleményében (http://index.hu/belfold/2013/05/29/szexistak-e_a_szorakozohelyek) maga is elismerte a megkülönböztető beléptetési gyakorlatot.

Kérelmező a szórakozóhely gyakorlatát diszkriminatívnak vélte, tekintettel arra, hogy a férfiak számára az 1000 forintos kupon megvásárlása „plusz terhet” jelent. Álláspontja szerint nem releváns, hogy az így megfizetett belépődíj egyébként levásárolható volt. A gyakorlat azt üzeni, hogy „a férfinak fizetnie kell azért, hogy a szórakozóhely által „összegyűjtött nők közé bejuthasson”, továbbá azt nem lehet az előnyben részesítés valamely jogszabályban meghatározott esetének tekinteni.

Tekintettel arra, hogy a kérelemből nem volt megállapítható a bepanaszolt szórakozóhely üzemeltetője, a hatóság 2013. június 17-én megkereste Budapest Főváros VII. Kerület Erzsébetváros jegyzőjét. A megkeresésre 2013. július 4-én érkezett válasz, mely szerint a vendéglátóhelyet eljárás alá vont üzemelteti.

A hatóság a megnevezett üzemeltetőt 2013. július 9-én értesítette az eljárás megindításáról, és egyben nyilatkozattételre hívta fel.

A hatósághoz 2013. augusztus 6-án érkezett nyilatkozatában eljárás alá vont előadta, hogy az 1450 fő befogadóképességű szórakoztató központba a belépés 2012 júniusától 1000 Ft értékű italkupon megvásárlásával történt mind a nők, mind a férfiak esetében. Ezen a gyakorlaton 2012 júliusában azért változtattak, mert a bejáratnál történő sorban állás során egyes férfiak – fizikai erejüket kihasználva –, a mielőbbi bejutás érdekében tolokodtak, a nőket hátrébb tolták, akik így lényegesen később jutottak be a szórakozóhelyre, ezen kívül a férfiak nyomdafestéket nem tűró hangon beszéltek a nőekkel, ha azok szóvá tették a tolokodást. A vendéglátóhely biztonsági szolgálata próbálta a problémát kiküszöbölni, de a várakozás közterületen történt, ahol intézkedni nem tudtak. Eljárás alá vont álláspontja szerint az, hogy a nőknek italkupon nem kell vásárolniuk, „pozitív intézkedést” megvalósító, „az alkotmány figyelembe vételével” biztosított kedvezmény, a nőket „alkati sajátosságaik (kisebb fizikai erő)” miatt ért hátrányok kiküszöbölése érdekében. A kialakított új beléptetési rend eljárás alá vont szerint megszüntette a panaszokat mind a nők, mind a férfiak részéről, mert a férfiaknak így már nem érdeke a tolokodás. Álláspontjának alátámasztására eljárás alá vont a szóban forgó szórakozóhely két üzletvezetőjének tanúkénti meghallgatását javasolta.

Eljárás alá vont hivatkozott továbbá arra, hogy ez a beléptetési rend Európában és az USA-ban elfogadott üzletpolitika, valamint arra, hogy az alapvető jogok biztosa a 2013. május 29-én kelt, AJB-3893/2012. számú tájékoztatójában „a hátrányos megkülönböztetés semmilyen formáját nem tapasztalta” a kérelmező által sérelmezett gyakorlattal kapcsolatosan.

Kérelmező eljárás alá vont nyilatkozatára adott, 2013. augusztus 21-én kelt válaszában vitatta, hogy önmagában a belépődíj elengedése révén kiküszöbölhető lenne a nők eljárás alá vont által felvázolt állítólagos hátránya (ti., hogy a férfiak akadályozták őket a bejutásban, és ezért csak később léphettek be). Kérelmező szerint a nők és a férfiak a kérelemben megjelölt napon is egy sorban álltak, és csupán a kapunál volt elkülönítés, itt ugyanis a férfiaknak meg kellett vásárolniuk a kupont. Kérelmező vitatta azt is, hogy a férfiaknak már ne lenne érdekük a tolokodás, ugyanis annak motivációja – a mielőbbi bejutás – álláspontja szerint nem szűnt meg.

A hatóság az alábbiak alapján megállapította, hogy a kérelem alapos:

Magyarország Alaptörvényének XV. cikke alapján:

(3) A nők és a férfiak egyenjogúak.

(4) Magyarország az esélyegyenlőség és a társadalmi felzárkózás megvalósulását külön intézkedésekkel segíti.

(5) Magyarország külön intézkedésekkel védi a családokat, a gyermekeket, a nőket, az időseket és a fogyatékkal élőket.

Az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (Ebkvt.) 8. § a) pontja alapján közvetlen hátrányos megkülönböztetésnek minősül, ha valaki, vagy valamely csoport neme miatt részesül kedvezőtlenebb bánásmódban, mint amelyben más, összehasonlítható helyzetben lévő személy vagy csoport részesül, részesült vagy részesülne.

Az Ebkvt. 7. § (2) bekezdése alapján, ha e törvény másképpen nem rendelkezik, az olyan magatartás, intézkedés, feltétel, mulasztás, utasítás vagy gyakorlat (a továbbiakban együtt: rendelkezés) nem sérti az egyenlő bánásmód követelményét, amely

- a) a hátrányt szenvedő fél alapvető jogát másik alapvető jog érvényesülése érdekében, elkerülhetetlen esetben korlátozza, feltéve, hogy a korlátozás a cél elérésére alkalmas és azzal arányos,
- b) amelynek az a) pont hatálya alá nem tartozó esetekben tárgyilagos mérlegelés szerint az adott jogviszonnyal közvetlenül összefüggő, ésszerű indoka van.

Az Ebktv. 5. § b) pontja alapján az egyenlő bánásmód követelményét köteles megtartani, aki az ügyfélforgalom számára nyitva álló helyiségeiben szolgáltatást nyújt vagy árut forgalmaz.

Az Ebktv. 30. § (1) bekezdése értelmében az egyenlő bánásmód követelményének megsértését jelenti *különösen* a 8. §-ban meghatározott tulajdonság alapján az ügyfélforgalom számára nyitva álló helyiségben, így különösen a vendéglátó-ipari, kereskedelmi, valamint a művelődés és a szórakozás céljára létrehozott intézményekben

- a) megtagadni vagy mellőzni szolgáltatások nyújtását vagy áru forgalmazását,
- b) az adott helyen rendelkezésre álló szolgáltatásoktól, illetve áruktól eltérő minőségben szolgáltatást nyújtani, illetve árut forgalmazni,
- c) olyan feliratot vagy jelzést elhelyezni, amely azon következtetés levonását teszi lehetővé, hogy az ott nyújtott szolgáltatásból valakik vagy valakiket kizárnak.

Az Ebktv. 19. § (1) bekezdése alapján az egyenlő bánásmód követelményének megsértése miatt indított eljárásokban a jogsérelmet szenvedett félnek kell valószínűsítene, hogy hátrány érte, és hogy a jogsértéskor – ténylegesen vagy a jogsértő feltételezése szerint – rendelkezett a 8. §-ban meghatározott valamely (ún. védett) tulajdonsággal.

Az Ebktv. 19.§ (2) bekezdése szerint az eljárás alá vontat terheli annak bizonyítása, hogy a jogsérelmet szenvedett fél által valószínűsített körülmények nem álltak fenn, vagy hogy az egyenlő bánásmód követelményét megtartotta, illetve az adott jogviszony tekintetében nem volt köteles megtartani.

Az Ebktv. 11. § (előnyben részesítés) értelmében:

(1) nem jelenti az egyenlő bánásmód követelményének megsértését az a rendelkezés, amely egy kifejezetten megjelölt társadalmi csoport tárgyilagos értékelésen alapuló esélyegyenlőtlenségének felszámolására irányul, ha az

- a) törvényen vagy törvényi felhatalmazás alapján kiadott kormányrendeleten, illetve kollektív szerződésen alapul, és határozott időre vagy határozott feltétel bekövetkeztéig szól, vagy
- b) a párt ügyintéző és képviselői szervének megválasztása, valamint a pártnak a választási eljárásról szóló törvényben meghatározott választásokon történő jelöltállításának során a párt alapszabályában meghatározott módon érvényesül.

(2) Az (1) bekezdésben meghatározott rendelkezés nem sérthet alapvető jogot, nem biztosíthat feltétlen előnyt, és nem zárhatja ki az egyéni szempontok mérlegelését.

A hatóság a kérelmező nyilatkozata, az általa javasolt tanúbizonyítás, valamint a szórakozóhely hivatkozott közleménye alapján megállapította, hogy kérelmező valószínűsítette, hogy a kérelemben megnevezett napon 1000 forint értékű kupont kellett vásárolnia a szóban forgó szórakozóhelyre történő belépéshez, miközben a szórakozóhely szolgáltatását igénybe vevő nőkre vonatkozóan ez a feltétel nem állt fenn.

A szórakozóhelyen való tartózkodásnak egy bizonyos összeg megfizetéséhez kötése a teljes mértékben azonos szolgáltatást igénybe vevő, tehát összehasonlítható helyzetben lévő személyek egy csoportja esetében a hatóság álláspontja szerint az ingyenes belépésnél kedvezőtlenebb, akkor is, ha ez az összeg később lefogyasztható. A kupon ilyenkor tulajdonképpen belépőjegyként funkcionál, hiszen megvásárlása nélkül a belépés, a szolgáltatáshoz való hozzáférés nem lehetséges. Egyrészt ugyanis a szórakozóhely szolgáltatásai nem merülnek ki az italok árusításában, másrészt a vendég a belépés után dönthet úgy, hogy mégsem kíván a szórakozóhelyen maradni, és fogyasztás nélkül távozik, vagy egyszerűen nem kíván a belépésnél vásárolt kupon értékének összegében fogyasztani. Ehhez képest a fizetés nélküli belépés lehetősége mindenképpen előnyösebb, tehát a kuponvásárlási feltétel hátránynak tekinthető. Ezen nem változtat a hatóság álláspontja szerint az sem, hogy eljárás alá vont kedvezményként értékeli a nők ingyenes belépését, ugyanis a két csoporttal szemben alkalmazott bánásmódot egymáshoz képest kell

vizsgálni, a nőknek nyújtott kedvezmény pedig a férfiak szemszögéből nézve hátrány. Mindezek alapján a hatóság megállapította, hogy kérelmező az őt ért hátrányt valószínűsítette.

Kérelmező az Ebktv. 8. § a) pontját (nemét) jelölte meg a hátránnyal összefüggésben álló ún. védett tulajdonságaként, ugyanakkor hivatkozott nemi identitására is. Tekintettel arra, hogy a kérelem alapján kérelmező nemi identitása és neme (férfi) nem különbözik, a hatóság megállapította, hogy kérelmező nemével kapcsolatban sérelmezte eljárás alá vont gyakorlatát. A nemet, mint védett tulajdonságot külön igazolni nem szükséges, ezért a hatóság azt valószínűsítettnek tekintette.

Miután eljárás alá vont a kérelmező által valószínűsített tényeket nem vitatta, és elismerte, hogy a szórakozóhely látogatói között nemük alapján tett különbséget, a hatóság a továbbiakban azt vizsgálta, hogy a megkülönböztetésnek volt-e olyan indoka, amely alapján az mégsem sértette az egyenlő bánásmód követelményét.

Tekintettel arra, hogy alapvető jogok összeütközésére vonatkozó szabály az ügyben nem alkalmazható, a hatóság vizsgálata a kimentés körében az eljárás alá vont által felhozottak alapján arra terjedt ki, hogy az intézkedésnek volt-e tárgyilagos mérlegelés szerint az adott jogviszonnyal közvetlenül összefüggő, ésszerű indoka, illetve, hogy az előnyben részesítésnek tekinthető-e.

Eljárás alá vont arra hivatkozott, hogy intézkedésének célja a nők bejutásának meggyorsítása volt, miután azt – a hozzá érkezett panaszokból leszűrt tapasztalatai szerint – egyes férfiak tovakodó viselkedése lényeges mértékben késleltette. Eljárás alá vont a „lényegesen későbbi” bejutást nem számszerűsítette, azonban a hatóság álláspontja szerint elfogadható cél egy szolgáltató részéről, hogy az érkezési sorrend tiszteletben tartására a szolgáltatást igénybe venni kívánók mindegyike számíthasson.

Nagy tömegnek szűk keresztmetszeten történő átengedésekor szükségszerűen torlódás keletkezik, számos esetben tapasztalható hosszas sorban állás különböző szolgáltatások igénybevételekor. A szolgáltatáshoz az azt igénybe venni kívánók nyilvánvalóan valamennyien mielőbb hozzá szeretnének jutni, tekintet nélkül a nemükre, ritka az olyan szolgáltatás, amelynél a hosszú ideig tartó sorban állást senki sem nehezményezi. Míg a férfiak és nők közötti általános alkati különbségek vitathatatlanként, az a következtetés egyes férfiak esetleges viselkedéséből nem vonható le alappal, hogy a férfiak általában nem tartják be a civilizált viselkedés szabályait, és nagyobb fizikai erejüket arra használják, hogy sorban állás esetén mások – főképpen a könnyebb célpontnak számító nők – elé tovakodjanak. Ezt nem támasztja alá a mindennapi tapasztalat, és eljárás alá vont sem állította, hogy minden férfi – vagy a férfiak többsége – így viselkedett volna akár a kuponvásárlás bevezetése előtt, akár azt követően abban a szűk időintervallumban, amíg egységesen alkalmazta ezt a beléptetési módot. Egyes férfiak tovakodása továbbá nyilvánvalóan sérelmes a náluk gyengébb fizikumú férfiakra nézve is, az ugyanis nem életszerű, hogy ez az agresszív viselkedés csak a nőket sértene, illetve az sem állapítható meg, hogy a nők – szemben a férfakkal – mindig betartják az érkezési sorrendet, és nem tovakodnak. Egyes férfiak bizonyos időszakban megtapasztalt viselkedése befolyásolásának szándékával a hatóság álláspontja szerint tehát nem indokolható az egyenlő bánásmód követelményével összeegyeztethetően egy olyan gyakorlat (kuponvásárlás), amely minden, a szórakozóhelyet a jövőben látogatni kívánó férfira – köztük a közel egy év elteltével odatátogató kérelmezőre – nézve, pusztán neme és az abból feltételezett majdani viselkedése alapján hátrányos.

Eljárás alá vont hivatkozik arra, hogy a nők ingyenes beléptetésével megszűnt a férfiak érdeke abban, hogy a nők elé furakodjanak. A hatóság álláspontja szerint az eljárás alá vont által bevezetett módszer nem küszöböli ki a mielőbbi bejutás igényét, ugyanis ha valamely férfi tovakodással kíván előbbre jutni, továbbra is útjában állnak a sorban előtte álló nők. Az, hogy a nők ingyenes beengedésével kialakult helyzet – ahogy eljárás alá vont állítja – már mind a férfiak, mind a nők számára elfogadható – mivelhogy tapasztalatai szerint megszűntek a panaszok –, a hatóság álláspontja szerint nem támasztja alá a gyakorlat megfelelőségét az eljárás alá vont által megjelölt cél elérésére, így ésszerűnek nem tekinthető.

Eljárás alá vont nyilatkozata szerint továbbá az italkuponos rendszer *bevezetését követően* alakult ki az a helyzet, hogy 10-30 percet kellett várakozni a beléptetésig, és hogy a nők napi rendszerességgel panaszkodtak egyes férfiak viselkedése miatt. Az eljárás alá vont által előadottakból az következik, hogy a hosszas várakozással és – ebből fakadóan nyilvánvalóan – nagyobb tolakodással is járó helyzetet maga eljárás alá vont idézte elő azzal az üzleti döntésével, hogy a beléptetést kuponvásárláshoz kötötte, a beléptetési kapacitást viszont nem igazította az új helyzethez. Azzal, hogy később megszüntette a kuponvásárlási kötelezettséget a nők tekintetében, a várakozási idő nyilvánvalóan minden vendég számára lerövidült, melynek következtében minden bizonnyal csökkent a torlódás is, azonban ez nem igazolja ezen gyakorlat szükségességét.

Ha ugyanis eljárás alá vont vendégenként 1000 Ft bevétel garantálását látta jónak, és ezért bevezette a kuponvásárlást, ennek megfelelően alakíthatta volna a nagy befogadóképességű szórakozóhely beléptetési rendjét is, például úgy, hogy több helyen létesít lehetőséget a kupon megvásárlására. A bejáratnál előforduló torlódást ugyanis logikusan a bejutás sebességének növelésével lehet csökkenteni. Ha eljárás alá vont úgy ítélte meg, hogy a kuponos beléptetési rend nagyobb tolakodással, a nők számára számottevően késleltetett bejutással, és ezért lényeges hátránnyal jár, bejutásuk felgyorsításához nem volt szükséges az, hogy egyúttal ingyen léphessenek be, elegendő lett volna számukra egy külön sort kialakítani, az ugyanis, hogy hol és ki léphet be a szórakozóhelyre, már nem esett eljárás alá vont rendelkezési körén kívül. Eljárás alá vont tehát kialakíthatott volna a szórakozóhely befogadóképességéhez mért, megfelelően gyors bejutást biztosító beléptetési rendszert, amely révén nem tud kialakulni a vendégek között lényeges különbség a várakozás idejének tekintetében, és amely nem köti nemi alapon eltérő feltételekhez a belépést.

Mindezek alapján a hatóság megállapította, hogy a nők ingyenes beléptetése a bejutásuk felgyorsítása érdekében sem alkalmas, sem szükséges eszköznek nem tekinthető, ezért eljárás alá vont megkülönböztető gyakorlatának nem volt olyan ésszerű indoka, amely alapján megállapítható lenne, hogy az nem sértette az egyenlő bánásmód követelményét.

Eljárás alá vont hivatkozott arra is, hogy a kérelmező által sérelmezett gyakorlata ún. pozitív intézkedést valósít meg. Az Ebktv. a pozitív intézkedés fogalmát nem ismeri, az egyes meghatározott társadalmi csoportok esélyegyenlőtlenségének felszámolása érdekében tett intézkedések megjelölésére a törvény az *előnyben részesítés* elnevezést használja. Előnyben részesítésre az Ebktv. 11. §-a értelmében eljárás alá vont akkor hivatkozhatott volna, ha azt törvény, vagy törvény felhatalmazása alapján kiadott kormányrendelet valamely konkrét rendelkezésére alapítja, és az megfelel a törvény egyéb feltételeinek (nem sérthet alapvető jogot, nem biztosíthat feltétlen előnyt, nem zárhatja ki az egyéni szempontok mérlegelését, határozott időre vagy határozott feltétel bekövetkeztéig szól). Ilyen jogszabályi rendelkezés a nők előnyben részesítésére az áruk forgalmazásának és szolgáltatások nyújtásának területén nincs. Az Alaptörvény XV. cikkének deklarációjából a nők védelme tekintetében a hatóság álláspontja szerint nem vezethető le olyan általános felhatalmazás, amely a gazdaság szereplőit feljogosítaná arra, hogy anélkül, hogy ezt konkrét jogszabályi rendelkezés lehetővé tenné, a férfiakat hátrányosan érintő értékesítési/szolgáltatási gyakorlatukat a nők előnyben részesítésével indokolják. Az Ebktv. rendelkezéséből az következik, hogy a jogalkotó jogkörébe tartozik azoknak a társadalmi csoportoknak és területeknek az azonosítása, ahol az esélyegyenlőség felszámolásának érdekében az előnyben részesítés indokolt, így például a foglalkoztatás területén a kollektív szerződésben meghatározott, és a törvény egyéb feltételeinek megfelelő előnyben részesítésre van lehetőség a munkáltatók részéről. A hatóság a fentiek alapján megállapította, hogy eljárás alá vont gyakorlata nem minősíthető az Ebktv. szerinti előnyben részesítésnek sem.

Eljárás alá vont védekezésében utalt arra, hogy az általa alkalmazott gyakorlat elterjedt az Amerikai Egyesült Államokban és Európában is. A hatóság ezzel kapcsolatosan megjegyzi, hogy egy diszkriminatív gyakorlatot nem tesz az egyenlő bánásmód törvényi követelményével összeegyeztethetővé csupán az, hogy sokan alkalmazzák. Az USA-val történő összehasonlítás a jogi környezet eltérő volta miatt

egyébként sem tekinthető relevánsnak. A Magyarországhoz hasonlóan az Európai Unió Tanácsának 2004/113/EK számú, a nők és a férfiak közötti egyenlő bánásmód elvének az árukhoz és szolgáltatásokhoz való hozzáférés, valamint azok értékesítése, illetve nyújtása tekintetében történő végrehajtásáról szóló irányelvét implementáló államok – bár nem egységes – joggyakorlatában viszont többnyire hasonló a gyakorlat megítélése (lásd pl. az ír esélyegyenlőségi szerv döntését a DEC-S2004-001 számú ügyben).

A fentiek alapján a hatóság megállapította, hogy eljárás alá vont megsértette az egyenlő bánásmód követelményét, és megtiltotta a jogsértés jövőbeni tanúsítását. E körben a hatóság hangsúlyozza, hogy eljárás alá vont szabadon dönt arról, hogy szed-e belépődíjat kupon formájában vagy hagyományos módon, vagy a belépést nem teszi fizetéstől függővé, az így kialakítandó beléptetési gyakorlatnak azonban nemektől függetlenül egységesnek kell lennie.

A szankció megválasztásánál a hatóság mérlegelte, hogy a jogsértés kérelmezőn kívül még nagyszámú személyt érinthet, azonban tekintetbe vette a gyakorlat megítélésével kapcsolatosan a nyilvánosság számára korábban elérhető információk ellentmondásosságát.

A hatóság a felek által javasolt tanúk meghallgatásától eltekintett, mivel kérelmező valószínűsítési kötelezettségének eleget tett, az eljárás alá vont által felhozottak tanúvallomással történő megerősítését pedig nem látta szükségesnek. Tekintettel arra, hogy a felek között lényeges ténykérdésben vita nem merült fel, és az ügy eldöntésére az iratok alapján mód volt, a hatóság a 362/2004. (XII.26.) Korm. rendelet 9. § (2) bekezdés b) pontja alapján tárgyalás tartása nélkül hozta meg döntését.

Határozatomat a Ket. 169/B. § (2) bekezdés a) pontjában biztosított hatáskörömben eljárva hoztam meg.

A határozat elleni fellebbezést a 169/J. § (1) bekezdése zárja ki. A határozat bírósági felülvizsgálatát a Ket. 96. §, a 100. § (2), illetve 109. § (1) bekezdés a) pontja biztosítja.

Budapest, 2013. november 19.

Dr. Honecz Ágnes
elnök

A határozatról értesül:

1. kérelmező
2. eljárás alá vont
3. Irattár

A kiadmány szövege – a személyes adatok kivételével – megegyezik az eredeti határozatával.

